



DRUMUL  
— spre —  
CASĂ

FILIP-LUCIAN IORGA ÎN DIALOG CU  
PRINCIPELE NICOLAE AL ROMÂNIEI

## CUPRINS

<i>Început de drum, de Alțea Sa Regală</i>	
Principesa Moștenitoare Margareta a României . . . . .	7
<i>O poveste despre speranță, de Filip-Lucian Iorga . . . . .</i>	11
Micul principe din balcon . . . . .	15
Acasă la Peleş . . . . .	19
Michael Flaks . . . . .	25
Vechiul conac . . . . .	31
Portretul misterios . . . . .	33
Mașinile, o pasiune de familie . . . . .	35
Bomboane pătrătoase și jachete topite . . . . .	39
La școală, în Durham . . . . .	40
Părinții . . . . .	41
Alțea Sa Regală Principesa Elena a României . . . . .	43
Mansarda . . . . .	45
Elisabeta-Karina . . . . .	47
Fotbal, fotbal și iar fotbal . . . . .	49
Excelența Sa Alexander Phillips Nixon . . . . .	52
Argyle House . . . . .	55
Matty . . . . .	57

Pisica de Cheshire . . . . .	59
Judith Smail . . . . .	66
Sophia A. Maris . . . . .	68
Sporturi extreme . . . . .	70
Erica și Nigel Smith . . . . .	74
Prima călătorie în Africa și alte expediții . . . . .	76
Marcel Wagner . . . . .	81
Cosima Wagner . . . . .	85
James Savage . . . . .	88
„Încredere oarbă“ . . . . .	90
Regele clătitelor . . . . .	94
Protocolul ca formă de respect . . . . .	97
Dinamism regal . . . . .	99
Cursuri de management și meciuri de lacrosse . . . . .	103
Carmen de Jong . . . . .	106
Concordia . . . . .	112
„Nicolae și-atât“ . . . . .	117
Lucy și Andrei Vadoros . . . . .	120
„Am fost acolo!“ . . . . .	123
Alteța Sa Regală Principesa Maria a României . . . . .	126
Reprezentând Familia Regală . . . . .	129
Sosirea acasă . . . . .	130
Alteța Sa Serenisimă Principesa Eleonore de Schaumburg-Lippe . . . . .	135
Dincolo de zona de confort . . . . .	139
Acasă, de Alteța Sa Regală Principele Nicolae al României . . . . .	145
Arborele genealogic al Familiei Regale a României (1866–2014) . . . . .	147

## MICUL PRINCIPE DIN BALCON

Principele Nicolae al României s-a născut la 1 aprilie 1985, în Elveția. Așa începe biografia. Destinul unui principe capătă însă contur prin întâlnirea cu poporul căruia îi aparține. Povestea ne ajută să fim martorii acestei prime întâlniri.

**Filip-Lucian Iorga:** *Când și-a dat seama prima dată Alteța Voastră Regală că nu face parte dintr-o familie ca toate celelalte?*

**Alteța Sa Regală Principele Nicolae al României:** Îmi amintesc foarte bine că s-a întâmplat în 1992. Mă aflam în balconul de la Hotelul Continental, alături de Rege, de mama mea și de tatăl meu vitreg, iar oamenii îl ovaționau pe bunicul. La acea vreme, pentru mine, un băiat de 7 ani, obișnuit să se joace cu prietenii pe lângă casă, a fost absolut uimitor să-mi văd bunicul aclamat de sute de mii de oameni. Firește, abia câțiva ani mai târziu am înțeles pe deplin însemnătatea momentului atât pentru familia mea, cât și pentru România. Este cu siguranță cea mai intensă și mai emoționantă amintire legată de ceea ce reprezintă familia mea: mi-a rămas întipărită în minte marea aceea de oameni care se adunaseră să-l vadă pe Rege. Pe atunci, nu înțelegeam prea bine ce înseamnă să faci parte dintr-o Familie Regală, alta decât cele despre care citisem în basme. Imaginați-vă cum e să stai în fața unui milion de oameni veniți să vadă și să cinstească o legendă! O legendă care era chiar bunicul meu.

Mi-aduc aminte că țineam în mână un steag, pe care, fără să știu prea bine de ce, îl tot fluturam. Faptul că steagurile celorlalți aveau câte o gaură în mijloc mi-a rămas adânc întipărit în memorie, deși, la vremea aceea, nu înțelegeam mai nimic din toate astea. Credeam că steagurile erau găurite din cauză că înainte purtaseră blazonul familiei mele, pe care comuniștii, care nu ne agreau, îl decupaseră. Unii oameni se urcaseră în copaci și pe statui. Iar momentul în care bunicul m-a arătat mulțimii mi s-a părut parcă desprins din desenul animat *Regele Leu*. În timp, sigur că totul a început să capete sens.

Am avut incredibila șansă să particip la un eveniment istoric pe care îl prețuiesc foarte mult, iar dacă mie mi-a lăsat o amintire atât de puternică, pentru România cred că a fost și mai marcant. Momente ca acela care s-a petrecut de Sfintele Paști, în 1992, au ceva aparte și rămân pentru totdeauna în memoria și în sufletele celor care le-au fost martori. Nu voi uita niciodată speranța, încrederea și iubirea care se puteau citi în ochii oamenilor veniți să-l vadă atunci pe Regele Mihai. Atât respect și atâta iubire strânse laolaltă nu cred că se mai văzuseră în România din 1947 și până în 1992. Atunci a renăscut, între Familia noastră și poporul român, o legătură care trăiește și azi și care e din ce în ce mai puternică. Numai o mare personalitate ca Regele Mihai poate să creeze în jurul său astfel de momente. Știm cu toții că respectul nu e de la sine înțeles, respectul se câștigă.

Chiar și acum, când trec pe lângă hotel și privesc spre balcon, mă gândesc la acel episod extraordinar pe care l-am trăit și îmi spun: „Aici a început povestea mea!“

*Ce alte amintiri mai păstrează Alteța Voastră Regală din timpul acelei vizite?*

Îmi aduc aminte slujba de la Mănăstirea Putna: stăteam pe un scaun fără să scot un cuvânt și, la un moment dat, am fost dus și în altar. Nu prea înțelegeam ce mi se întâmplă: mi se părea mai degrabă ciudat, pentru că până atunci, în Anglia, intrasem doar în biserici și catedrale catolice, unde ceremoniile erau diferite. Tatăl meu vitreg este catolic

și, pentru că nu există prea multe biserici ortodoxe în Anglia, ne era mai la îndemână să mergem în bisericile catolice. Cea mai apropiată biserică ortodoxă se afla la o distanță considerabilă, dar luam parte de câteva ori pe an la slujbe. Eu sunt botezat ortodox și trebuie să mărturisesc că mie, copil fiind, slujba catolică nu mi-a prea atras atenția. Am fost un copil foarte dinamic și de aceea mă plictiseam la culme atunci când trebuia să stau nemișcat și să fiu atent la ceremonie. Mi se părea pe atunci mult mai captivant să joc fotbal sau să hoinăresc cu prietenii prin păduri. În schimb, slujba ortodoxă la care am asistat în România mi s-a părut mult mai interesantă, se petreceau foarte multe lucruri noi pentru mine, preotul vorbea într-un mod diferit și m-a impresionat calmul pe care îl inspira corul.

Mai există o întâmplare de care se pare că nimeni nu-și amintește, cu excepția mea. S-a petrecut în seara de după ieșirea noastră în balcon. În jurul hotelului, mai rămăseseră câteva mii de oameni. La cină, nu știu de ce, am fost cam agitat și n-am vrut să mănânc nimic altceva decât cartofi prăjiți. Nu mă prea simțeam în largul meu, așa că, după masă, am urcat în cameră. Îmi amintesc că era o cameră confortabilă și poate prea mare pentru un copil (ca să nu mai spun că toate încăperile noastre erau bine păzite). Deși eram obosit, nu reușeam deloc să adorm, voiam neapărat să știu ce se întâmplă cu miile de oameni rămași în stradă. Curiozitatea m-a învins și am scos capul pe fereastră, spre surprinderea mulțimii: am început să fac cu mâna, iar lumea devenea din ce în ce mai entuziastă. Brusc, mi-a venit o idee. Am dispărut timp de câteva secunde și m-am dus să iau buchetul de lalele care se afla pe masa din mijlocul camerei. M-am întors apoi la fereastră și, pe fundalul zgomotului produs de mulțime, m-am cățărat pe pervaz și am început să arunc florile una câte una: la fiecare gest al meu, oamenii se agitau și mai tare, iar freamătul se transformase în ovații. Nu știu ce mi-a venit, dar am simțit că era un mod de a-mi arăta afecțiunea față de acei oameni care se aflau acolo pentru noi. După ce am aruncat și ultimul fir de lalea, am făcut iar cu mâna timp de câteva minute, apoi m-am întors în cameră. După un timp, cineva a bătut la ușă: era tatăl meu vitreg. Mi-am dat seama că făcusem o boacăna.

Oricum, m-am simțit destul de ciudat în timp ce eram aclamat de mii de oameni. A fost unul dintre acele momente despre care citești în cărți sau pe care le vezi la televizor.

*Există imagini de la plecarea Familiei Regale din România, după vizita din 1992. Alteța Voastră Regală avea lacrimi în ochi.*

Sincer să fiu, nu știu de ce am plâns atunci, așa cum nu știu nici de ce plângeam ori de câte ori plecam din România. Cred că era vorba despre un amalgam de emoții puternice pe care le acumulam în timpul vizitelor. Dar țin minte că am simțit dintotdeauna o legătură emoțională aparte cu România. Poate că se datora istoriei familiei mele sau poate pur și simplu țării și poporului român; cert este că mereu am resimțit această legătură aparte. Mulți ani, ori de câte ori plecam din România, îmi venea să plâng, tot așa cum, ori de câte ori zburam spre România, eram fericit, entuziasmat, emoționat. Plângeam tot timpul în avion, fără un motiv anume. Mi se întâmpla așa de fiecare dată, parcă apăsam pe un buton.

România a început să prindă rădăcini în sufletul meu de când am venit aici prima oară, în 1992, și cred că totul se datorează nu atât experienței în sine, cât mai ales oamenilor pe care i-am cunoscut aici. Probabil că prima dată când nu mi s-a mai întâmplat să plâng la plecarea din România a fost acum șase ani. Chiar și astăzi parcă am o părere de rău de fiecare dată când plec din țară, dar știu că mă voi reîntoarce.

## ACASĂ LA PELEȘ

După ce i-a întâlnit pe români, micul principe avea să călătorească și către leagănul familiei sale. Nu e un loc oarecare. Undeva în munți există un castel care poate că nu adăpostește Graalul, dar care cu siguranță ne vorbește despre cine suntem și ne amintește de epoca cea mai fericită din istoria României. Iar principelui îi spune povestea regilor și a reginelor din care coboară. Să-l vizităm pe Principele Nicolae acasă, la castel.

*După vizita din 1992, Alteța Voastră Regală a început să fie din ce în ce mai interesată de istoria Familiei Regale. Desigur, pentru istoria României toți membrii Dinastiei sunt importanți. În familie însă, mulți dintre noi au câte un străbun preferat. Alteța Voastră Regală are vreo personalitate preferată dintre regii României?*

Pot spune că Regele Carol I a avut cel mai mare impact asupra mea. A fost adus de români din Germania și, ajuns aici, a devenit peste noapte conducătorul unei națiuni, punând bazele României moderne. A fost un om cu viziune, puternic, hotărât, și a dat dovadă de foarte mult curaj, de energie și răbdare. Cred că la început nu i-a fost ușor, știind atât de puțin despre țară, despre oameni, despre societatea în ansamblul ei, să-și asume rolul de a transforma România într-una dintre țările importante ale Europei. Carol I a venit aici, iar politicienii și națiunea și-au pus mari speranțe în el, și, într-adevăr, a devenit un mare rege. Poate pentru alții ar fi fost o încercare de netrecut, dar el a depășit toate piedicile și a construit, într-un timp relativ scurt, o țară





*Principele Nicolae iubește foarte mult România și simte că aici e acasă.  
Cred că asta îl va ajuta să învingă toate dificultățile,  
să învețe despre țară și să-i sprijine pe oamenii ei.  
Este un principe al generației sale și am toată încrederea că își va păstra echilibrul,  
modestia, și că strălucirile trecătoare nu-i vor răpi din generozitatea  
și din luciditatea pe care le are astăzi.  
Am speranța că românii îi vor acorda  
din ce în ce mai multă încredere și afecțiune.*

ALTEȚA SA REGALĂ PRINCIPESA MOȘTENITOARE MARGARETA A ROMÂNIEI

ASOCIAȚIA  
O VIZIUNE  
pe  
**30**  
DE ANI

1 leu din prețul cărții  
va fi donat în conturile  
Asociației **O viziune pe 30 de ani.**

CURTEA  VECHЕ

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor  
publicate la Curtea Veche, vizitează [www.curteaveche.ro](http://www.curteaveche.ro)

începi să afli

ISBN 978-606-588-675-9



9 786065 886759